

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/203/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3711214381
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Beáta Čupková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3711214381.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Beáty Čupkovej a sudkýň JUDr. Aleny Záhumenskej a JUDr. Viery Škultétyovej v právnej veci navrhovateľa D., L., F. XX, IČO XX XXX XXX, zastúpeného P., L., Y. XX, IČO XX XXX XXX proti odporcovi V. D., bytom J. L., P. XXXX/XX, zastúpeného E.. Y. X., advokátkou, L. L., R. XX, o zaplatenie 1.125,30 Eur s prísl., na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 10. apríla 2012, č.k. 5C/8/2012-171 a proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 17. apríla 2012, č.k. 5C/8/2012-190, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e .**

Uznesenie okresného súdu **m e n í** tak navrhovateľ je povinný zaplatiť odporcovi náhradu trov prvostupňového konania 67,50 Eur za súdny poplatok a za trovy právneho zastúpenia 1.334,86 Eur, do troch dní, k rukám E.. Y. X., advokátky.

Žiadny z účastníkov **n e m á p r á v o** na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal od odporcu zaplatenia 1.125,30 Eur s príslušenstvom. Svoje rozhodnutie odôvodnil výsledkami vykonaného dokazovania, z ktorého mal za preukázané, že odporca uzatvoril s právnym predchodcom navrhovateľa dňa 10.12.1994 Zmluvu o bežnom účte a dňa 18.12.2004 zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty, na základe ktorých bol odporcovi zriadený bežný účet a bola mu vydaná platobná karta. Odporca sa dostal do nepovoleného debetného zostatku. Ku dňu 27.02.2008 odporcov zostatok na účte bol -26.270,03 Sk, preto právny predchodca navrhovateľa využil svoje oprávnenie v zmysle všeobecných obchodných podmienok a vypovedal dňa 27.02.2008 Zmluvu o bežnom účte a vyzval odporcu na okamžité vrátenie platobných nástrojov vydaných k účtu a na úhradu dlžnej sumy, na čo odporca nereagoval ani čiastočnou úhradou pohľadávky. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávky i z výpisu z účtu odporcu mal za preukázané, že ku dňu postúpenia pohľadávky celkový dlh odporcu predstavoval sumu vo výške 1.125,30 Eur, ktorá pozostávala z istiny 727,45 Eur, riadneho úroku vyčísleného ku dňu 21.12.2010 vo výške 44,79 Eur, úroku z omeškania vyčísleného ku dňu 21.12.2010 vo výške 335,88 Eur a poplatkov vo výške 17,18 Eur. Súd prvého stupňa konštatoval, že v danom prípade ide o typovú spotrebiteľskú zmluvu. Uviedol, že inštitút ochrany spotrebiteľa sa totiž vzťahuje na akýkoľvek zmluvný vzťah, ktorý sa uzatvorí medzi spotrebiteľom a dodávateľom, pričom vzťah medzi navrhovateľom, resp. jeho právnym predchodcom ako právnickou osobou konajúcou v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a odporcom ako fyzickou osobou túto charakteristiku spĺňa. Z uvedeného vyvodil, že právny vzťah, založený medzi účastníkmi, je občiansko-právny, a preto pristúpil k skúmaniu plynutia premlčacej doby v zmysle § 101 Občianskeho zákonníka. Mal za nepochybné, že k výpovedi

zmluvy došlo dňa 27.02.2008, a teda odo dňa nasledujúceho, teda dňa, kedy navrhovateľ, resp. jeho právni predchodcovia mohli svoje právo uplatniť po prvý raz podaním návrhu na súd, začína plynúť i premlčacia lehota. Keďže návrh na súd bol podaný až dňa 01.12.2011, teda nepochybne po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, súd návrh navrhovateľa zamietol. Vyslovil, že o trovách konania rozhodne samostatným uznesením.

Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal zrušenia napadnutého rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vytýkal, že jeho rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, nepresvedčivé a je v rozpore so základnými princípmi spravodlivého procesu, ktorého výsledkom má byť predvídateľné rozhodnutie súdu. Mal za to, že postupom súdu bol porušený princíp právnej istoty. Súdu prvého stupňa vytýkal, že sa nezaoberal a nevysporiadal otázkou, prečo na daný právny vzťah aplikoval Občiansky zákonník. Dôvodil, že vzťahy zo zmluvy o bežnom účte sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán, teda bez ohľadu na to, či zmluvnou stranou je podnikateľ alebo nepodnikateľ. Uviedol, že v čase uzavretia zmluvy bola v našom právnom poriadku obsiahnutá úprava spotrebiteľských zmlúv v zákone č. 40/1964 Zb. v znení zákona č. 150/2004 Z. z., účinného od 01.04.2004, ktorý v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka ustanovil, čo sa rozumie pod pojmom spotrebiteľské zmluvy. V prípade aplikácie ustanovení Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách by išlo o nepripustnú retroaktivitu. Poukazoval na to, že inštitút premlčania je upravený v Obchodnom, ako aj Občianskom zákonníku. Nakoľko ale Obchodník zákonník otázku premlčania rieši komplexne, na obchodno-záväzkové vzťahy sa ustanovenia Občianskeho zákonníka nepoužijú. Nesúhlasil preto s odôvodnením súdu, že nárok navrhovateľa je premlčaný a mal za to, že všeobecná premlčacia lehota je 4-ročná, a teda nárok navrhovateľa premlčaný nie je. K uplatneniu práva došlo včas podaním návrhu na začatie konania pred uplynutím premlčacej lehoty.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril odporca, ktorý sa domáhal potvrdenia napadnutého rozsudku. Poukazoval na tú skutočnosť, že na základe smernice Rady Európskych spoločností č. 87/102 EHS zo dňa 22.12.1986 a zákona č. 258/2001 Z. z. zmluvný vzťah medzi navrhovateľom a odporcom jednoznačne identifikuje ako spotrebiteľský zmluvný vzťah. Uviedol, že niet pochyb, že navrhovateľ v prípade tohto zmluvného vzťahu je v zmysle zákona dodávateľom a odporca je spotrebiteľom. Preto je bez významu tvrdenie navrhovateľa, že úverová zmluva nie je v § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka vymenovaná. Skutočnosť, že zmluva o úvere je uvedená v § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka, znamenala, že zmluvný vzťah, uzatvorený medzi bankou a odporcom, bol uzatvorený podľa tohto a následných ustanovení. Mal však za to, že aplikovanie inštitútu premlčania sa bude už spravovať ustanoveniami Občianskeho zákonníka, a to práve s poukazom na znenie § 54. Použitie ustanovenia Občianskeho zákonníka je teda v tomto prípade obligatórne.

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 67,50 Eur a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.535,02 Eur, do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 142 ods. 1 O.s.p. s tým, že odporca bol v konaní v plnom rozsahu úspešný, preto navrhovateľ je povinný nahradiť mu vzniknuté trovy konania. Citoval ust. § 10 ods. 1, § 14 ods. 1, 5, 8 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. Odporcovi priznal trovy konania vo výške 67,50 Eur za zaplatený súdny poplatok a trovy právneho zastúpenia vo výške 1.535,02 Eur za 6 úkonov a 61,41 Eur (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie odporu, zaslanie vyjadrenia, účasť na pojednávaní dňoch 06.02.2012, 28.02.2012, 26.03.2012), 1 úkon a 15,35 Eur účasť na pojednávaní dňa 10.04.2012, na ktorom došlo k vyhláseniu rozhodnutia, tomu zodpovedajúci režijný paušál vo výške 53,41 Eur (7 x 7,63 Eur), náhradu za stratu času vo výške 508,40 Eur (101,68 Eur x 5 ciest), cestovné náhrady vo výške 333,56 Eur a 20 % DPH vo výške 255,84 Eur. Pokiaľ ide o trovy právneho zastúpenia, súd odporcovi nepriznal odmenu vo výške 15,35 Eur za úkon - nahliadnutie do spisu dňa 02.01.2012. Vyslovil názor, že daný úkon nie je obsiahnutý v § 14 vyhlášky a ani sa nedá subsumovať pod § 14 ods. 5, tak ako to uviedla zástupkyňa odporcu v špecifikácii trov. Nepriznal ani režijný paušál vo výške 7,63 Eur za daný úkon. Ostatné uplatnené úkony a tomu zodpovedajúci režijný paušál boli priznané tak, ako tieto boli uplatnené. Pokiaľ ide o náhradu za stratu času, súd prvého stupňa priznal za každú cestu náhradu za stratu času vo výške 101,68 Eur, nie sumu 101,70 Eur s odôvodnením, že žiadne ustanovenie vyhlášky neumožňuje vypočítanú odmenu, resp. náhrady zaokrúhliť smerom nahor. Konštatoval, že pokiaľ ide o cestovné náhrady, tieto boli uplatnené správne, a preto boli v plnom rozsahu priznané.

Proti uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie navrhovateľ, ktorý sa domáhal zrušenia napadnutého uznesenia a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vytýkal, že pokiaľ ide o pojednávanie zo dňa 06.02.2012, svoju neúčasť na pojednávaní ospravedlnil z dôvodu, že predvolanie na predmetné pojednávanie bolo navrhovateľovi doručené až 01.02.2012, a teda nebola splnená lehota na prípravu pojednávania. Pojednávanie bolo odročené na 28.02.2012, pričom nemá vedomosť o tom, že by predmetné pojednávanie zo dňa 06.02.2012 bolo odročené s prejednaním veci. Uviedol, že trovy právneho zástupcu odporcu, vyčíslené za predmetné pojednávanie, neboli vynaložené nevyhnutne a účelne, nakoľko sa právny zástupca odporcu dostavil na pojednávanie bez toho, aby sa vopred v súlade so zásadou hospodárnosti konania informoval, či sa nariadené pojednávanie uskutoční, a či sú splnené podmienky konania. Zároveň vytýkal súdu prvého stupňa jeho pochybenie, keď termín pojednávania nezrušil z dôvodu nespĺnenia podmienok konania a túto skutočnosť neoznámil všetkým účastníkom. Mal za to, že z dôvodu pochybenia na strane súdu a z dôvodu pasivity odporcu, resp. jeho právneho zástupcu, spočívajúcej v nezistení si dostatočných informácií o termíne pojednávania, nemožno nárok na náhradu trov za takýto úkon odporcovi priznať. Pokiaľ ide o pojednávanie dňa 26.03.2012, uskutočnilo sa taktiež v neprítomnosti navrhovateľa a jeho právneho zástupcu, ktorí svoju neúčasť ospravedlnil, pričom dôvodom ospravedlnenia neúčasti bola skutočnosť, že do predmetného dňa im nebolo doručené vyjadrenie odporcu k výpovediam a listinným dôkazom predložených právnym zástupcom navrhovateľa na pojednávaní zo dňa 28.02.2012. Toto pojednávanie súd prvého stupňa odročil na termín 10.04.2012 iba za účelom verejného vyhlásenia rozsudku, a teda týmto znemožnil navrhovateľovi, aby sa k vyjadreniu odporcu vyjadril. Mal za to, že súd prvého stupňa pochybil, nakoľko svojim konaním odňal účastníkovi možnosť konať pred súdom, pričom priznal odporcovi za takýto úkon náhradu trov právneho zastúpenia, hoci navrhovateľ svojim správaním nespôsobil odporcovi vznik týchto trov. Mal za to, že uznesenie súdu je v časti priznania náhrady trov právneho zastúpenia za nahliadnutie do spisu dňa 16.01.2012 nepreskúmateľné s prihliadnutím na tú skutočnosť, že za ten istý úkon, vykonaný v inom termíne dňa 02.01.2012, súd prvého stupňa odporcovi náhradu trov právneho zastúpenia nepriznal. Nesúhlasil s priznaním náhrady trov právneho zastúpenia za úkon nahliadania do spisu, nakoľko náklady na tento právny úkon neboli vynaložené nevyhnutne. Vyslovil podozrenie, že právny zástupca odporcu uskutočňoval tieto úkony len za účelom navýšovania trov právneho zastúpenia odporcu. Pokiaľ ide o trovy právneho zástupcu odporcu, vyčíslené za účasť na pojednávaní dňa 10.04.2012, na ktorom došlo iba k vyhláseniu rozsudku, uviedol, že účasť právneho zástupcu odporcu na tomto konaní nebola nutná, nakoľko zákon v danom prípade nevyžaduje prítomnosť účastníkov konania na pojednávaní, ktoré bolo nariadené iba za účelom vyhlásenia rozsudku. Zastával názor, že právny zástupca odporcu už na pojednávaní dňa 26.03.2012, ktoré sa konalo bez účasti navrhovateľa, musel predpokladať, že vzhľadom na podanú námietku premlčania zo strany odporcu súd rozhodne v prospech odporcu, a teda trovy právneho zastúpenia za účasť na tomto pojednávaní nemohli byť právnym zástupcom odporcu vynaložené účelne. Vyslovil názor, že súd prvého stupňa sa mal prednostne zaoberať otázkou premlčania, avšak o námietke premlčania rozhodol až na štvrtom pojednávaní vo veci dňa 10.04.2012, napriek skutočnosti, že účastníci konania sa k predmetnej námietke premlčania vyjadrili už na pojednávaní dňa 28.02.2012 a v danom prípade tak došlo zbytočne k navýšeniu trov konania a k zbytočnému navýšeniu nákladov zo strany účastníkov. Mal za to, že ak súd posúdil záväzkovo-právny vzťah medzi účastníkmi ako spotrebiteľský, mal v zmysle uvedeného posúdiť aj náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia. Poukázal na ust. § 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby je 1/13-ina výpočtového základu, ak klientom je spotrebiteľ a ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy.

K podanému odvolaniu sa písomne vyjadril odporca, ktorý sa domáhal potvrdenia napadnutého uznesenia. Postup súdu, ktorým priznal trovy právneho zastúpenia, vzniknuté účasťou na pojednávaniach, považuje za správny. Dôvodil, že účasťou na pojednávaní si odporca, ako aj jeho právna zástupkyňa splnili súdom stanovenú povinnosť, a to dostaviť sa na pojednávanie súdu na základe predvolania na pojednávanie, a to, že navrhovateľ k tejto povinnosti pristupoval opačne a zo štyroch pojednávani sa nedostavil ani raz, jeho právny zástupca iba raz, je vyjadrením jeho pasivity, keďže odporca mal záujem na pojednávaní bez prieťahov, všetky povinnosti, uložené súdom, si splnil riadne a včas. Poukazoval na to, že ak navrhovateľ posielal ospravedlnenie dňa 03.02.2012 faxom na súd, aby sa ospravedlnil z pojednávania zo dňa 06.02.2012, nie je bez významu, že 3. február pripadol na piatok a pojednávanie 6. februára na pondelok. Tvrdenia navrhovateľa preto považuje za zbytočné a účelové. Dôvodil, že predovšetkým žalujúca strana je tá, ktorá má byť aktívna a má zabezpečiť všetky dôkazy, pričom práve navrhovateľ nepredložil všetky dôkazy spolu s návrhom, nezúčastňoval sa

pojednávani vytyčených súdom s jedinou výnimkou dňa 28.02.2012, ktorého pojednávania sa právna zástupkyňa zúčastnila, avšak nevedela sa vyjadriť k presnej špecifikácii jednotlivých súm tvoriacich v súčte uplatnený nárok. K priznaniu trov za nahliadnutie do spisu uviedol, že nevyhnutnosť nahliadnuť do spisu bola vyvolaná predovšetkým postupom navrhovateľa, kedy nepredložil súdu návrh spolu s prílohami dvojmo, a tým sa odporcovi nedostal celý návrh spolu s prílohami. Prílohy boli nevyhnutné pre prípravu účinnej obhajoby. Nahliadnutie do spisu bolo vykonané iba raz. Nakoľko až do právoplatnosti rozsudku nemohol mať právnu istotu, ako bude spor ukončený, využil svoje právo a trval na tom, aby jeho právny zástupca sa zúčastňoval na všetkých úkonoch. Námietka premlčania bola vznesená až na pojednávaní dňa 26.03.2012, čo bolo posledné pojednávanie pred pojednávaním, na ktorom bol vyhlásený rozsudok. Pokiaľ navrhovateľ namieta správnosť posúdenia odporcom vyčíslených a súdom priznaných trov konania s poukazom na § 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., mal za to, že ak by navrhovateľ aplikoval právne normy v ich plnom znení a vo vzájomných súvislostiach, tak by v rozhodnutí nevidel pochybenie, nakoľko ním citované ustanovenie vyhlášky pokračuje po odseku 1 aj odsekom 2. Uplatnenú výšku trov považuje za korektnú a rozhodnutie súdu za správne. Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdiť a uznesenie okresného súdu podľa § 220 O.s.p. zmeniť. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého netreba nariaďovať pojednávanie odvolacieho súdu.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce námietky, ktoré boli v odvolaní navrhovateľom proti napadnutému rozsudku vznesené a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci.

V preskúmvanej veci z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že dňa 10.12.2004 uzatvoril odporca s právnym predchodcom navrhovateľa zmluvu o bežnom účte a dňa 18.12.2004 zmluvu o vydaní a používaní platobnej karty, ktorej predmetom bolo aj poskytnutie povoleného prečerpania k bežnému účtu s limitom do 60.000,- Sk. Odporca využil možnosť čerpania finančných prostriedkov, svoj dlh nespĺnil riadne a včas, nereagoval ani na výzvu navrhovateľa, čím sa dostal do omeškania. Zmluva o bežnom účte a o vydaní a používaní platobnej karty, z ktorej navrhovateľ svoj nárok vyvodzuje, je zmluvou o bežnom účte upravenom v § 708 a nasl. Obchodného zákonníka. Táto zmluva patrí v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka medzi tzv. absolútne obchody, pre ktoré je daná pôsobnosť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov, ktorá skutočnosť však nemá vplyv na správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa, ani na jeho právne posúdenie v otázke vznesenej námietky premlčania. Keďže odporca uzavrel predmetnú zmluvu ako spotrebiteľ, na daný právny vzťah sa vzťahuje totiž zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (od 11.06.2010 nahradený zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov).

Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že zmluva uzavretá medzi účastníkmi konania splnila všetky znaky typovej zmluvy podľa zákona o ochrane spotrebiteľa platného a účinného v čase jej uzatvorenia. Je spotrebiteľskou zmluvou uzatvorenou na jednej strane podnikateľským a na druhej strane nepodnikateľským subjektom so spotrebiteľským účelom na strane fyzickej osoby, ktorá obsah zmluvných podmienok nemohla podstatným spôsobom ovplyvniť. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že jednou z charakteristických čŕt spotrebiteľských zmlúv je, že nesmú obsahovať neprimeranú podmienku, t. j. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Za neprijateľnú podmienku je potrebné považovať aj podmienku o uplatnení obchodného zákona aj vo vzťahu k premlčaniu, keďže spotrebiteľ ju nemá možnosť ovplyvniť a spôsobuje jeho menej priaznivejšie postavenie. S uplatnením Obchodného zákonníka je spojená dlhšia (4-ročná) premlčacia doba v porovnaní s Občianskym zákonníkom (3-ročná premlčacia doba). Súd prvého stupňa preto správne postupoval, keď v danej veci aplikoval ust. § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti je potrebné uviesť aj to, že so vstupom Slovenskej republiky do Európskeho hospodárskeho a právneho systému boli do Občianskeho zákonníka zákonom č. 150/2004 Z. z. s účinnosťou od 01.04.2004 v 5. hlavej začlenené ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 až § 60). Uvedená právna úprava má základ v smernici Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Podľa prechodných a záverečných ustanovení k úpravám účinným od 01.04.2004 (§ 897f ods. 3) spotrebiteľské zmluvy podľa § 52, uzavreté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, sa musia dať do súladu s ustanoveniami § 53 a § 54 tohto zákona a spotrebiteľské zmluvy o práve užívať budovu alebo jej časť v časových úsekoch aj s ustanovením §

55 ods. 1, ak ide o náležitosti zmluvy a s ustanovením § 57 tohto zákona, do troch mesiacov odo dňa nadobudnutia účinnosti tohto zákona.

Podľa § 53 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (neprijateľná podmienka).

Z ust. § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že zmluvné podmienky, upravené spotrebiteľskou zmluvou, sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľ sa najmä nemôže vopred vzdať svojich práv, ktoré mu tento zákon priznáva, alebo si inak zhoršiť svoje zmluvné postavenie. V pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší.

Na základe uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorý na prejednávaný prípad aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka na vznesenú námietku premlčania zo strany odporcu, spočíva na správnom právnom posúdení veci.

Právna teória definuje premlčanie ako uplynutie času stanoveného v zákone na vykonanie práva, ktorý uplynul bez toho, že by právo bolo vykonané, v dôsledku čoho povinný subjekt môže čeliť súdnemu uplatneniu práva námietkou premlčania. Použitie námietky premlčania má za následok zánik nároku patriaceho k obsahu práva, teda zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno oprávnenému súdom priznať. Nakoľko odporca vzniesol námietku premlčania nároku navrhovateľa, súd prvého stupňa túto námietku správne vyhodnotil tak, že s prihliadnutím ku skutočnosti, že k vypovedaniu zmluvy medzi účastníkmi došlo dňa 27.02.2008, ako návrh podaný po uplynutí 3-ročnej premlčacej lehoty, podaný na súde dňa 01.12.2011, zamietol.

Neobstoí ani námietka navrhovateľa, že odôvodnenie napadnutého rozsudku neobsahuje náležitosti podľa § 157 ods. 2 O.s.p. Napadnuté rozhodnutie obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené. Skutočnosť, že navrhovateľ sa s názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Z uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

Následne z dôvodu podaného odvolania navrhovateľom odvolací súd preskúmal napadnuté uznesenie, ktorým bolo rozhodnuté o trovách prvostupňového konania.

Prvostupňový súd v danom prípade rozhodoval o náhrade trov konania podľa § 142 ods. 1 O.s.p. s prihliadnutím na plný úspech odporcu, ktorý mal podľa meritórneho rozhodnutia vo veci, podľa ktorého bol návrh v celom rozsahu zamietnutý. Výsledkom aplikácie citovaného zákonného ustanovenia je, že súd prizná účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Za účelne vynaložené náklady pritom treba považovať okrem súdnych poplatkov i osobné trovy účastníka a jeho zástupcu, ktoré sú spravidla spojené s účasťou na pojednávaní súdu. Posúdenie účelnosti závisí od konkrétnych okolností v jednotlivjej veci.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil čo do základu podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p. a čo do výšky podľa ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z. z.

V danom prípade bol vzťah medzi účastníkmi konania posúdený ako spotrebiteľský. Pokiaľ navrhovateľ v podanom odvolaní dôvodí, že vzhľadom na uvedené je potrebné posúdiť náhradu trov konania v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., podľa ktorého základná sadzba tarifnej odmeny za 1 úkon právnej služby je 1/13-ina výpočtového základu, ak klientom je spotrebiteľ a ide o zastupovanie v spore zo spotrebiteľskej zmluvy, odvolací súd nepovažuje jeho námietku za dôvodnú. V tejto súvislosti poukazuje na rozhodnutie vo veci samej, keď odporca ako spotrebiteľ bol v konaní plne úspešný. Podľa § 11 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. ustanovenie odseku 1 písm. b) citovaného zákonného ustanovenia sa nepoužije, ak bol klient v spore zo spotrebiteľskej zmluvy čo i len čiastočne

úspešný. Z uvedeného dôvodu ust. § 11 ods. 1 písm. b) vyhlášky č. 655/2004 Z. z., ktorého uplatnenia sa navrhovateľ v podanom odvolaní domáhal, nebolo možné použiť.

V každom rozhodovaní o náhrade trov konania je náhrada trov obmedzená na náhradu trov vynaložených na účelne uplatňovanie alebo bránenie práva. V súvislosti s náhradou trov prvostupňového konania považuje odvolací súd za dôvodnú náhradu trov konania titulom súdneho poplatku 67,50 Eur. Za dôvodnú považuje aj náhradu trov za právne služby, a to za prevzatie a prípravu zastúpenia, podanie odporu, písomné vyjadrenie, za účasť na pojednávaniach v dňoch 06.02.2012, 28.02.2012 a 26.03.2012, na ktorých došlo k meritórnemu prejednaniu veci, ktorá skutočnosť nepochybne vyplýva z obsahu spisu, t. j. za 6 úkonov á 61,41 Eur, ďalej za účasť na pojednávaní dňa 10.04.2012, na ktorom bol vyhlásený rozsudok á 15,35 Eur, 7 x režijný paušál á 7,63 Eur. Pokiaľ navrhovateľ v odvolaní namietal náhradu trov v súvislosti s účasťou na pojednávaní, odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa postupoval správne, keď náhradu trov odporcovi aj za účasť jeho právneho zástupcu na uvedených pojednávaniach priznal. Vychádzal z predpokladu, že odporca, ktorý mal v konaní plný úspech, má právo na náhradu všetkých trov konania účelne vynaložených na uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Navrhovateľ, ako aj odporca má právo dať sa zastupovať právnym zástupcom, ktorý si svojou účasťou na pojednávaniach plnil povinnosť dostaviť sa na pojednávanie súdu na základe predvolania. Účasť právneho zástupcu na pojednávaniach je potrebné považovať za účelne vynaložené náklady práve s účelným bránením práva odporcu. V súvislosti s uvedenými úkonmi (účasťou na pojednávaniach na súde prvého stupňa) považuje odvolací súd za dôvodnú aj náhradu trov konania za cestovné L. L. - J. L. a späť (66,44 Eur + 66,96 Eur + 66,96 Eur + 66,96 Eur) a stratu času (4 x 101,68 Eur). Pokiaľ ide o odmenu za úkon právnej služby - nahliadnutie do spisu dňa 16.01.2012, v tomto smere bola námietka navrhovateľa vznesená dôvodne. Odmena za tento úkon + režijný paušál, cestovné a strata času bola priznaná neopodstatnene. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na dôvody, ktoré uviedol súd prvého stupňa pre nepriznanie náhrady za úkon - nahliadnutie do spisu dňa 02.01.2012. Na tomto závere nič nemení okolnosť, že úkon zo dňa 02.01.2012 z obsahu spisu nevyplýva a odporcom nebol ani uplatnený.

S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že účelne vynaložené trovy predstavujú sumu 67,50 Eur za zaplatený súdny poplatok + 1.334,86 Eur (včítane 20 % DPH) ako trovy právneho zastúpenia, t. j. spolu 1402,36 Eur, preto výpočet náhrady trov konania súdom prvého stupňa zmenil.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p., keď obe strany boli v odvolacom konaní čiastočne úspešné, a preto odvolací súd vyslovil, že žiadny z účastníkov nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

Rozhodnutie bolo senátom prijaté jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.